

mentum divinæ gratiæ ad supernaturales operationes.

20. Tandem ponderari hic solet, quod hi Patres simpliciter, et absolute loquentes multum tribuunt libero arbitrio, et gratiam fere silentio prætereunt. Quomodo potest in favorem Massiliensium citari Clemens Alex., lib. 5, Strom., a principio, et Damascenus, lib. 2, cap. 26, imo et Augustinus, 3. lib., de lib. Arbitr. Ad quod ipse respondet 1, Retractationum, cap. 8, tacuisse tunc, sed non exclusisse, quia tunc solum de illa re disputabatur. Unde etiam Faustus, lib. 1, de libro Arbitr., cap. 6. *Cum* (inquit) *sine alio dicitur, tacetur alterum, non unum negatur, secundum regulam, quam Antistes Augustinus insinuat.* Illi ergo Patres tunc aut contra hæreticos disputabant, præcipue contra Manichæos, aut reprehendebant hominum negligentiam: et ideo sæpius libertatem commemorant: quamvis aliis locis gratiam non omittant.

21. Addo insuper, Chrysostomum in homilia quadam de Adam et Eva, ex professo docuisse totam doctrinam de gratia, adeo ut multi suspicentur, quamdam partem illius homiliæ potius Properi quam Chrysostomi. Et mihi etiam rem facit dubium: quod in epistola Cœlestini sæpe citata, tota illa pars ad litteram transcripta est. Alii vero existimant, Chrysostomum jam in fine vitæ audivisse rumores de errore Pelagii: et ideo clarius declarasse mentem suam; Cœlestinum autem verba ejus usurpasse, quod credere, vetat nihil, quamvis res dubia sit.

CAPUT IX.

CONTRA RESOLUTIONEM SUPERIOREM OBJECTIO PROPONITUR.

1. Contra dicta in superiori capite, et in favorem tum scholasticorum, tum etiam Massiliensium, objicci potest axioma illud ex Paulo sumptum, *Deus vult omnes homines salvos fieri.* Ex illo enim colligitur, Deum esse paratum ad dandam gratiam suam, vel illustrationem omni homini non ponenti impedimentum: et consequenter eam dare omni homini, qui eo modo, quo potest, bene utitur sua libertate et ratione. Ergo qui nulla gratia præventus est, si faciat bene prout potest, obtinebit a Deo gratiam: ergo saltem dispositive, vel meritorie de congruo primum auxilium comparabit, et medio illo obtinere poterit reliquos omnes prædestinationis effectus: ergo non repugnat dari aliquam causam totius prædestinationis

ex parte effectuum ejus, fundatam in actu pure naturali, et moraliter bono.

2. Assumptum probatur, quia omnis homo adultus (de hoc enim solum agimus) quamdiu hic vivit, habet in potestate sua salvari, ut de reprobis etiam in libro quarto ostendimus: non potest autem habere hoc in sua potestate, nisi medio aliquo usu suæ libertatis: ergo si non est aliqua gratia præventus, necesse est, ut illa potestas fundetur in actu bono, qui tali homini possibilis sit: non est autem illi possibilis, nisi ille, quem exercere potest per vires naturæ: ergo ille erit sufficiens dispositio, et præparatio, ut a Deo obtineat prævenientem gratiam. Et confirmatur, quia sicut gratia supponit naturam, et dicit intrinsecam habitudinem ad illam (nam gratia perfectio est naturæ) ita prima gratia quæ nullam priorem supponit, debet esse contenta (ut sic dicam) illa dispositione morali, quam natura suis viribus potest elicere. Quia majorem postulare, injustum esset, nam esset petere ab homine id, quod impossibile est. Et illam dispositionem pro nihilo ducere, non videtur rationabile, nec divinæ providentiæ consentaneum: quia quo homo est infirmior, et debilius, si secundum illas vires, quas habet, faciat quod potest, pertinet ad providentiam auctoris gratiæ illud aestimare (ut sic dicam) eique homini gratiam conferre, saltem inchoando in illo opus gratiæ. Nam hoc providentiæ genus videtur debitum homini elevato ad supernaturalem finem: quia secundum illum statum non potest aliter tendere in illum.

3. Ad hanc objectionem quidam existimant, responderi non posse, nisi dicendo hominem sine auxilio gratiæ nihil posse facere per solam rationem naturalem, et liberum arbitrium, quod peccatum non sit; ex hoc autem principio facile solvi objectionem, quia vel homo est præventus gratia aliqua, vel nulla: si aliqua, jam illa est prædestinationis effectus, et sic operatio ex illa procedens non poterit esse causa omnium effectuum prædestinationis; si vero nulla gratia præventus est, quidquid sua libertate faciat, erit peccatum, et consequenter potius impedit gratiam, et prædestinationis effectus, quam juvabit.

4. Et hanc responsionem supponere videntur illi theologi, axioma illud, *Facienti quod in se est, Deus non denegat gratiam*, intelligendum esse putant de homine prævento per gratiam, et illa bene utente, prout potest: nam si præventus non sit, quidquid per se conetur, potius impedit gratiam. Illud autem axioma

ita exponit D. Thomas 1, 2, quest. 109, art. 6, ad 2, ubi D. Thomas loquitur de præparatione hominis ad gratiam habitualement suscipiendam. Et de hac gratia intelligendo axioma illud, dicit consequenter, debere intelligi de homine faciente quod in se est per præveniens auxilium gratiæ. Tamen, quæst. 112, art. 2, loquendo de præparatione ad primum gratiæ auxilium, dicit nullam gratiam infallibiliter dari homini, quatenus per suum liberum arbitrium facit quod in se est, sed juxta motionem et intentionem Dei. Sequuntur hanc opinionem Cajetanus et Conradus ibi, et Soto, libr. 2, de Natur. et grat., cap. 3, in fine, et Capreolus in 2, dist. 28, quæst. unic., artic. 1, cap. 2. Ferrarius 3, contra Gent., c. 159, Bonaventura 3, d. 28, artic. 2, quæst. 1, ubi prius declarat quid intelligat per gratiam gratis datam, videlicet non tantum illas, quas numerat Apostolus 1, Cor. 12, sed quidquid superaddit naturalibus, adjuvans aliquo modo, et præparans voluntatem ad habitum, vel usum gratiæ. Et deinde in solut., ad 3., exponit illud axioma de faciente quod in se est, per gratiam gratis datam, et aliter putat non esse verum. Gregorius 1, d. 41. Marsilius 1, q. 41, art. 2, conclusionem 4, et in 2. q. 28, art. 3 et 4. Antoninus, 4. p., tit. 9, c. 5, § 4. Citantur etiam Alensis, 3 p. q., 69, memb. 5, art. 3, Gerson, Alphab. 24, lit. M. et Altisiodorensis, lib. 3, Sum., tract. 2, c. 1. Sed de horum sententia infra dicam.

5. *Dicta responsio fulcitur amplius.* — Postestque hæc responsio confirmari, quia, nisi ita repellatur objectio facta, duo errores in illo continentur. Unus est, quod liberum arbitrium per se ipsum possit facere, quod necesse est ad videndum honeste, absolute et simpliciter: alius est, quod liberum arbitrium suis solis viribus naturalibus ita se præparare possit ad gratiam, ut illam infallibiliter a Deo obtineat. De primo constat, quia in hoc sensu necessario sumendum est, cum dicitur homo posse facere, quod in se est: nam agere, quod in se est ad peccandum sine dubio potest, blasphemum tamen esse dicere, sic agenti quod in se est, Deum dare gratiam suam: intelligitur ergo de agente quod in se est ad honeste vivendum. At vero dicere, posse hominem per liberum arbitrium honestam, et innocentem vitam agere, Pelagianum est, ergo. Nec dici potest, hoc non affirmari in illo axioma, sed tantum veluti conditionate dici, si homo faciat, quod

in se est consecuturum gratiam, conditionalem autem nihil ponere in esse. Non (inquam) hoc dici potest, quia non est ad mentem doctorum, nec deservit ille sensus fini intento, nimirum ut ostendatur, non esse impossibile homini nondum per gratiam prævento gratiam obtinere: ergo supponitur id tanquam possibile et factibile ab homine per vires liberi arbitrii. Et hinc sequitur alter error, nimirum, quod hujusmodi operatio creditur sufficiens, et infallibilis dispositio ad consequendam gratiam, quia hoc est, quod in illo axioma directe affirmatur. Interrogo enim, an illa operatio supernaturalis sit, et sic Pelagianum est dicere, illam fieri per solas vires liberi arbitrii: vel tantum naturalis: et sic Semipelagianum est dicere, illam esse sufficientem dispositionem ab obtinendam gratiam.

6. Ad objectionem ergo respondebunt hi auctores consequenter, in homine prædestinato nullum esse opus morale bonum, quod non sit ex prædestinatione, et ideo non posse esse causam totius prædestinationis. Supponunt autem idem auctores adæquatum prædestinationis effectum in hac vita esse gratiam, ideoque concludunt, tale opus non posse esse nisi ex gratia. Hæc autem gratia, in prædestinato est prædestinationis effectus: in reprobo vero, si faciat tale opus, etiam erit ex gratia, quamvis in eo non sit prædestinationis effectus. Cum autem inquiratur, quomodo sit in potestate hominis hanc habere gratiam, respondent, quia Deus paratus est ad illam omnibus dandam: et hoc probari tantum ex verbis Pauli. *Deus vult omnes homines salvos fieri.*

CAPUT X.

TRACTANTUR TRES MODI ASSERENDI BONUM OPUS MORALE, QUOD NON POSSIT ESSE NISI EX PRÆDESTINATIONE, SEU GRATIA.

1. Disputant theologi ex professo in materia de gratia, an possit homo sine auxilio gratiæ et per vires liberi arbitrii facere aliquod opus morale, honestum simpliciter, id est, ex objecto, et circumstantiis. Non potuimus tamen effigere, quin hoc loco exacte illud principium examinemus: quia nonnulli hoc tempore docuisse videntur, esse tam necessariam connexionem inter prædestinationem gratuitam, et necessitatem gratiæ ad omne tale opus, ut non possit defendi, prædestinationem non habere causam ex parte nostra quoad collectionem suorum effectuum, nisi simul defendamus

bonum opus morale non posse fieri absque gratia. Quod nobis durum, ac difficile visum est, quia verum non pendet ex falso, nec certum ex incerto: ideoque principium illud diligentius examinandum hic est.

2. *Primus dicendi modus est.*—*Hic modus exploditur tanquam hæreticus.*—Variis ergo modis assertum est, vel excogitari potest, hominem naturæ viribus absque gratia non posse bonum aliquod operari. Primus est, id intelligendo de gratia significante, quod multi ex hæreticis hujus temporis asseruerunt, cum Luthero, art. 36. Hic vero sensus hæreticus est, quia ex illo sequitur, omnes peccatores, etiamsi fidem habeant, et Christiani sint, in omnibus operibus suis peccare, quia sine gratia sanctificante operantur. Consequens autem absurdissimum est, et hæreticum, alias etiam in ipso actu fidei mortuæ, vel timoris, vel attritionis peccator peccaret: quod damnatum est in Concilio Tridentino, sess. 6, can. 7. Et est per se evidens, quia gratia sanctificans cum suis habitibus, in actu primo dumtaxat manentibus, sine actuali influxu, non est circumstantia necessaria ad moralem honestatem operis: ergo sine illis fieri potest bonum opus, unde quaque bonum et honestum, esto in modo, vel in omnibus proprietatibus non fiat tam perfectum, quantum fieri possit: nam hæc perfectio non est necessaria ad bonitatem simpliciter operis, de qua nunc tractamus.

3. *Secundus dicendi modus.*—*Relinquitur hæc sententia tum quia hæretica, tum quia sine fundamento profertur.*—Secundus modus dicendi fuit eorum, qui fidem necessariam esse putabant ad moralem honestatem cujuscumque operis humani. Ita intelligentes illud Pauli ad Rom. 14. *Omne quod non est ex fide, peccatum est.* Et illud ad Hebr. 20: *Sine fide impossibile est placere Deo:* quia omne bonum opus placet Deo. Quam sententiam docent etiam nostri temporis hæretici, in illius confirmationem multa Augustini testimonia congerentes, quæ hoc loco tractare non licet, quia hæc res præsentis instituti non deservit et in materia de fide ex professo tractatur. Relinquenda ergo est hæc sententia ut hæretica et sine ullo fundamento. Ex illa enim sequitur, omnia opera infidelium necessario esse peccata: quod fides non admittit. Nam Christus Dominus, Matth. 5, supponit ethnicos habere naturalem amorem bonum. *Nonne* (inquit) *et Ethnici hoc faciunt?* Quod si quis dicat, facere quidem Ethnicos id, quod secundum substantiam bonum est, non tamen cum omnibus circumstantiis neces-

sariis ut bene fiat: certe hoc Christus Dominus non limitavit, sed absolute fatetur posse ethnicum facere bonum quod natura ipsa dicit: at non solum dicitur agendum esse bonum quoad substantiam, sed etiam bene quoad circumstantias, ergo hoc etiam interdum ethnicus faciet. Nec enim fides infusa et supernaturalis est circumstantia necessaria ad moralem honestatem naturalis operis cum sint res diversorum ordinum. Item alias si infidelis antequam credat, aliquid faciat in ordine ad audiendam fidem, vel ad examinandam credibilitatem ejus, aut ad obtinendum lumen ejus, totum illud peccatum esset, quod est absurdissimum et plane comprehensum in damnatione Concilii Tridentini, sess. 6, canon 7. Quamquam ergo fides sit necessaria, ut opera bona Deo placeant in ordine ad vitam æternam, quoad summum habetur in secundo Pauli testimonio: non tamen ad naturalem bonitatem, seu moralitatem honestam, ad quam satis est, quod opus sit consentaneum dictamini rationis rectæ naturalis: atque adeo ut sit ex conscientia. Atque ita sumpsit Paulus fidem, cum in alio loco dixit, omne, quod non est ex fide, esse peccatum, id est, omne, quod contra conscientiam sit, esse peccatum, ut ex contextu et ex communi sententia est probabilis: licet ille locus alias habeat expositiones.

4. *Tertius modus dicendi.*—*Rejicitur dictus modus dicendi.*—Tertius ergo modus ponendi necessitatem gratiæ ad singula opera moraliter bona fuit eorum, qui per gratiam intelligunt, non habituale aliquod donum, sed motionem aliquam Spiritus sancti, quæ hominibus etiam credentibus interdum datur: estque nihilominus vera gratia interior et supernaturalis ordinis, per quam Deus specialiter præmovet et inducit hominem ad bene moraliter operandum. Quæ videtur fuisse opinio Gregorii in 2, dist. 28, quæst. 1, art. 1, concl. 2, quem ibi sequitur Capreolus, art. 3. Quamquam ipsi non satis clare explicent, qualis sit illa gratia, quam ad singula opera moralia requirunt. Fundamenta vero eorum in quarta opinione afferam, quia generalia sunt et applicari possunt ad quemcumque modum gratiæ, quæ ad talia opera exigatur. Hæc ergo opinio in hoc sensu antiquata et ab omnibus relicta videtur et contra illam facient multa ex his, quæ contra ultimam opinionem dicam.

5. Nunc solum inquiri ab his auctoribus, an existiment actum bonum moraliter esse per se, et ex intrinseca sua natura supra naturales vires arbitrii humani, nec ne. Primum dicere est

per se incredibile et repugnantiam involvens. Primo, quia nec in objecto, neque in substantia sua, nec in modo talis actus aliquid invenitur, quod naturales vires voluntatis humanæ superet. Nam objectum debitis circumstantiis affectum cognoscibile est per rationem naturalem, alioqui non est bonum illud de quo tractamus: actus autem voluntatis, qui solum tendit in objectum, ut conforme naturali rationi, ex illo capite non potest habere substantiam, seu entitatem superantem capacitatem naturalem humanæ naturæ. Cur enim, aut unde illam haberet? Neque etiam postulat modum et intensionem, vel aliam similem conditionem superantem naturalem vim activam voluntatis, quia nunquam ratio naturalis hoc petit, ut per se evidens est.

6. Secundo, quia alias non potest talis actus cadere sub præceptum homini connaturale, quia nulli naturæ præcipi potest, ex vi naturæ, quod supra vires naturales ejusdem naturæ est. Nec satis est, quod talis actus per gratiam sit possibilis, quia natura nihil dicitur de gratia supernaturali, unde non obligat ad quærendam illam, maxime si natura ipsa præcise, ac nude spectetur, ut considerari debet ad obligationem, quæ ex illa nascitur. Ad certum est, hos actus cadere sub naturalem legem, non solum secundum substantiam, sed etiam secundum debitas circumstantias, alias illos ita prætermittere, per se et ex natura rei non esset peccatum, ergo.

7. Tertio, quia sequitur, in nullo statu, etiam integræ naturæ potuisse hominem operari aliquod bonum opus morale sine hac gratia vera et supernaturali: quia naturales vires intrinsecæ voluntati, et per se illi convenientes, per se et in omni statu sunt eadem: unde si actus ipse ex se etiam et ex vi solius honestatis moralis excedit illas, in omni statu excedit. Consequens autem est contra communem doctrinam Conciliorum, Augustini et omnium, qui illum secuti sunt, qui omnem infirmitatem, vel impotentiam humanæ naturæ circa bonum morale operandum quatenus consentaneum est soli rationi naturali, dicunt esse ortam ex lapsu totius naturæ, nec reddi potest probabilis ratio alterius originis.

8. Imo nec intelligi potest, qualis, vel ad quid sit illa supernaturalis motio: nam si est illuminatio ex parte intellectus, non debet proponere rem supernaturalem (ut sic dicam) nec rationem operandi supernaturalem: neutrum enim horum necessarium est ad honestum actum, de quo tractamus. Si vero illa

motio sit inspiratio supernaturalis proxime indita voluntati, hæc imprimis nunquam habet locum, nisi supposita illuminatione. Unde si illuminatio supernaturalis necessaria non est, nec etiam inspiratio. Ac deinde, motio similis solum est necessaria ad sublevandam et juvandam voluntatem: ubi effectus superat vires ejus: ostensum autem est hunc effectum non superare, per se loquendo, naturales vires voluntatis: ergo. Denique, signum apertum est, quia habitus correspondens tali actui, non est per se infusus, sed acquisitus: motio autem illa solet esse proportionata habitui et ejusdem ordinis, ac fortasse supplere vicem ejus, quando ille deest: unde sicut habitus acquisitus non est simpliciter necessarius ad talem operationem, sed juvat ad facilius operandum: ita nec talis motio potest esse simpliciter necessaria, sed ad summum ad facilitatem juvabit: loquimur enim de singulis actibus, nam de collectione aliud est.

9. Quod si tandem dicatur, hanc necessitatem gratiæ, vel impossibilitatem habendi hunc actum per solas naturales vires, non esse per se ex sola comparatione voluntatis, et talis actus inter se et improportionem inter ea inventæ: sed oriri ex conjunctione voluntatis cum appetitu inferiori et ex peccati fomite, aliisque extrinsecis impedimentis, præsertim instigatione dæmonum. Contra hoc est, quia ex hoc capite recte quidem probatur necessariam esse gratiam ad præstanda longo tempore bona opera moralia sine admistione peccati: non tamen probatur de singulis actibus et momentis. Quia rebellio illa appetitus nec in omnibus actibus, nec in omnibus opportunitatibus, vel in omnibus personis seu complexionibus æque reperitur. Nam in benefaciendo amicis et cognatis, ac parentibus sensualitas non repugnat, nec semper inclinatur ad modum aliquem excedentem rationis litem, in omnibus et singulis beneficentiæ actibus. Idem est de honoratione parentum, de subventionem pauperis, præsertim si persona sit natura sua propensa ad liberalitatem et compassionem. Et sic de aliis. Idem fere est de extrinsecis impedimentis, quia non semper in omni actu et pro omni tempore occurrunt. Et præterea propter hæc extrinseca impedimenta, satis etiam esset extrinseca custodia et protectio Dei per se, vel per angelos, sine propria gratia interna per motionem Spiritus sancti, de qua nunc agimus. Idemque est de instigatione dæmonum, de qua in sequentibus plura dicemus.

10. *Contra dicta objicitur.*—Una vero oc-

currit objectio hujus sententiæ propria, quæ magis contra vim rationum factarum, quam contra assertionem fieri potest. Quia nimirum si rationes sunt validæ, ad omnes et singulos actus morales naturæ consentaneos, sine ulla exceptione applicari possent, ac proinde probarent, etiam amorem super omnia Dei, ut auctorem naturæ, posse haberi sine interna et supernaturali gratia, æque perfecte et efficaciter, ac posset haberi in statu naturæ integræ. Consequens videtur non solum contra D. Thomam, sed etiam contra communem doctrinam, et non desunt viri docti, qui errores Pelagii pertinere putent: ergo. Sequela videtur clara applicando rationes factas, quod facile unusquisque potest præstare: et ideo in eo non immeror.

11. *Objectioni satisfit.—In statu innocentie poterat homo observare legem naturæ.* — Hæc vero objectio tangit novam materiam prolixam, et ab hoc loco alienam, et ideo illam non persequar: sed duo breviter dicam. Unum est, differentiam certam quoad hanc partem inter hominem lapsum, et in statu integræ naturæ in hoc positam esse, quod ante lapsum potuisset homo in statu innocentie observare totam legem naturæ longo tempore per solas vires naturæ: nunc autem in natura corrupta non potest. Quia ergo amor Dei super omnia includit formale vel virtuale propositum servandi totam legem naturæ, et nunquam peccandi contra illam, necesse est ut etiam in potestate habendi hunc perfectum amorem, sit aliqua differentia inter illos duos status. Ex hac ergo parte, respondendo ad objectionem negatur sequela, quoad illam partem, *æque perfecte et efficaciter.* Quia licet verum sit, actum talis amoris, quoad suam entitatem et speciem, non excedere naturales vires voluntatis humanæ per se etiam spectatæ, et ideo non repugnare, fieri pro aliquo instanti, aut brevi tempore per naturales vires voluntatis, nihilominus non sequitur, quod possit fieri æque perfecte et constanter, quia perfectio illius actus quoad efficaciam ejus pendet extrinsece ex statu hominis, nam ex illo pendet possibilitas implendi totum id, quod ille actus includit: quod in aliis actibus honestis inferiorum virtutum non invenitur. Erit ergo talis actus in natura corrupta minus efficax, vel potius inefficax, quia per se et sine gratia non erit potens ad implenda omnia præcepta legis naturæ longo tempore, quam perfectionem haberet in natura integra.

12. Potest autem hæc ipsa imperfectio duobus modis intelligi. Primo quod voluntas nunc

eliciens talem actum, non potest esse constans, diu perseverans in proposito, quod talis actus includit, quia actualis ipsa dilectio parvo tempore durat, et illa transacta non relinquit vim sufficientem ad continendam voluntatem in officio, bene et honeste operando, ad quod tamen sufficeret similis dilectio in natura integra. At si quis recte consideret, hæc differentia non est in aliqua perfectione intrinseca ipsorum actuum, sed in duratione, vel perseverantia, aut efficacia, quæ in uno est major quam in alio, non quia unus actus perfectior sit alio, sed quia unus invenit in subjecto majorem resistantiam quam alius. Ut, verbi gratia, calor ut sex in aqua, vel in ferro existens non differunt in perfectione vel intensione intrinseca, et tamen in aqua minus durabit, minoremque efficaciam habebit propter majorem subjecti repugnantiam et contrariam activitatem: ita ergo continget in illis duobus actibus, si sola differentia declarata inter eos invenitur. Et non caret hoc probabilitate: quia vero plus videatur intendere divus Thomas cum de hac materia loquitur, potest addi alius modus explicandi imperfectionem illius actus.

13. *In statu naturæ lapsæ voluntas humana absolute et efficaciter in amore naturali Dei suas vires exercere non potest.* — Ex prædicta ergo differentia quæ est ex parte subjectorum, provenit, ut in statu naturæ lapsæ, non possit voluntas humana ita absolute et efficaciter suas vires exercere in hoc amore naturali Dei, sicut posset in natura integra. Et ratio est, quia, sicut nihil volitum, quin præcognitum, ita juxta mensuram et modum naturalis judicii, quo aliquid proponitur, ut possibile, vel amabile, potest voluntas prorumpere suis naturalibus viribus in naturalem amorem naturalis objecti sibi propositi. In statu ergo innocentie, cum natura esset sana et integra, proponebatur observantia naturalis legis absolute et simpliciter, ac quocumque tempore non solum ut possibilis, sed etiam ut facilis, et ideo poterat etiam voluntas facile elicere naturalem amorem Dei perfectum et obedientialem, cum absoluto affectu, et proposito placendi illi in omnibus, sine limitatione temporis et nulla adhibita conditione. Neque ad hoc refert, quod illa sanitas non esset naturæ debita, sed per donum gratis datum illi esset collata: quia donum illud non erat principium hujus amoris, sed solum conditio sine qua non, et auferens impedimenta illius amoris, quibus ablati, voluntas suis viribus illum exercere potest, parumque refert quod impedita sint per naturam, vel mira-

culum ablata. At vero in natura corrupta observantia illa mandatorum diuturna et constans proponitur ut impossibilis per vires naturæ in tali statu constitutæ, et ideo non potest voluntas per se sola, absoluto et omnino efficaci affectu illam velle et proponere, et ideo nec tam absolute et perfecte potest Deum amare, sicut antea poterat, sed semper includit conditionem tacite vel expresse, amandi et obediendi quantum potuerit, ut in simili latius explicavi in tomo quarto de Pœnitentia, disputatione tertia.

14. *Objicitur.—Exploditur objectio.—Per gratiam non restituitur homo in eam naturæ integritatem qua in statu innocentie fruebatur.* — Dices, saltem sanata semel natura per gratiam habitualem, poterit nunc homo jam justificatus diligere Deum super omnia amore naturali, ut finem naturalem, ita ut gratia non sit principium talis amoris, sed conditio sine qua non, de qua jam diximus, quod licet supernaturalis sit, non impedit, quominus postea actus sit naturalis et viribus naturæ fiat: quia semel ablato impedimento, voluntas per solas naturæ vires operatur. Respondetur, fortasse non defuturum, qui hoc concedat, quia in homine justo cessat impedimentum peccati et conversionis ad creaturam, quæ difficilem reddebant hunc Dei amorem: et quia jam talis amor esset aliquo modo ex gratia et charitate; mihi tamen id non probatur. Unde respondeo negando sequelam. Et ratio reddi potest, quia licet per gratiam sanetur anima, quantum ad mortem culpæ, non tamen restituitur homo in eam naturæ integritatem, quam in statu innocentie habuit: possibilitas autem servandi mandata per vires liberi arbitrii in illo statu, non oriebatur ex sola carentia culpæ, sed magna ex parte ex carentia fomitis et debita subordinatione potentiarum: et ideo non est quoad hoc æqualis ratio utriusque status. Atque hinc etiam fit, ut in statu naturæ lapsæ non possit homo justus diu servare totam legem naturalem, sine novo et speciali auxilio gratiæ. Ex quo ulterius sequitur, ut non possit diligere Deum, ut auctorem naturæ super omnia, actu omnino absoluto et efficaci, nisi nitatur in ipse auxilii sibi necessarii ad observandam totam legem naturæ. Sicut autem auxilium illud supernaturale est, ita spes certa de illo obtinendo, quantum est ex parte Dei, non potest haberi, nisi supposita fide et cum auxilio gratiæ. Et simili ratione amor, qui in his principiis aliquo modo niti debet, non potest sine gratia perfici. Qualis autem sit hæc gratia, pendet ex alia questione

de observatione mandatorum, quæ hic tractanda non est. Et ideo de hac tertia sententia, hæc nunc sufficiunt.

CAPUT XI.

PROPONITUR QUARTA SENTENTIA NEGANS POSSE HOMINEM PER VIRES NATURÆ BONUM MORALE PERIFICERE.

1. Alii ergo moderni auctores, imprimis fatentur posse hominem carentem gratia sanctificante, et fide, et omni illustratione vel inspiratione supernaturali, et propria vocatione ad fidem, utentem denique sola naturali ratione et discursu, faciendo, quod in se est, bonum morale actum perficere, tam ex objecto quam ex omnibus circumstantiis: et nihilominus aiunt, nunquam efficere hominem talem actum, sine aliqua præveniente gratia gratis data, id est, motione aliqua divina ad aliquod bonum præstandum. Quam dicunt esse veram gratiam per Christum, de qua loquuntur Concilia, cum ad bene operandum gratiam requirunt, ac proinde esse veram et internam Spiritus sancti illuminationem et inspirationem, non quidem ordinis supernaturalis, tamen naturæ non debitam, et (in eo sensu) supra naturam est, proinde aiunt esse effectum prædestinationis, quamvis sola gratia sit verus prædestinationis effectus, juxta mentem Augustini, lib. de Prædestinat. Sanct., cap. 10, et consequenter non posse esse causam totius prædestinationis ex parte effectuum ejus.

2. Ad declarandum autem hanc sententiam tria jaciuntur fundamenta, ex quibus illa necessario infertur. Primum est aliqua moralia opera impetrare a Deo aliquam gratiam per Christum, ut patet ex promissionibus quæ in Scriptura fiunt eleemosynæ, et aliis similibus operibus quæ supra allegatæ sunt. Secundum est, hoc verum esse distincte de omnibus moralibus operibus, nam qui affirmant, aliquibus operibus misericordiæ, et aliis moralibus virtutum acquisitarum nullum a Deo auxilium gratiæ impetrari, immerito inter hæc opera distinguunt, cum Scriptura non distinguat, sed indifferenter loquatur. Tertium est, illud opus morale, quod a Deo impetrat aliquod gratiæ auxilium, vel ad illud disponit, esse ex auxilio gratiæ priori, ut capite septimo a nobis probatum est. Ex his ergo evidenter concluditur, nullum fieri morale opus bonum sine gratia, syllogizando in hunc modum: omne opus morale, quod ex se impetrat gratiæ auxilium, est